

Arrest

nr. 310 885 van 6 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 11 december 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn, maar een medisch onderzoek op 23 december 2021 wijst uit dat hij een leeftijd heeft van vermoedelijk 20,1 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Verzoeker wordt op 5 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 8 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in [O.B.], gelegen in het district Bar Kunar van de provincie Kunar, waar u tot 2013 ongeveer bleef. U ging naar de madrassa.

Uw vader was een commandant in de Sunak basis. Omdat [O.B.] in de handen van de taliban was, ontmoetten uw gezin hem tijdens zijn vakanties in [K.], waar de overheid de macht had. In 2013 werd hij doodgeschoten in [K.] door de taliban toen hij thuis was op vakantie. Hierdoor verhuisden jullie naar [K.], gelegen in het district Asadabad van de provincie Kunar.

Hierna hadden jullie geen familiehoofd meer, bijgevolg is uw oudere broer die werkzaam was als soldaat in Torghan gestopt met zijn werk en keerde hij terug naar huis. Vier of vijf maanden later werd uw broer beschoten onderweg naar jullie grootvader in Kama, Nangarhar. Hij vluchtte het land uit op advies van uw oom langs moederszijde.

Daarop besloten jullie een paar dagen na de aanval op uw broer te verhuizen naar [M.], in het district Kama van de provincie Nangarhar, waar uw grootvader woont. De overheid was daar aan de macht. U verbleef daar gedurende ongeveer acht jaar. Toen de taliban de controle kregen na de machtsovername, kondigden ze een algemene amnestie aan. Kort daarna waren er veel geruchten over arrestaties van personen die werkzaam waren voor de vorige overheid en hun familieleden. Uw oom langs moederszijde adviseerde u om het land te verlaten. U verliet Afghanistan één of twee dagen na de machtsovername.

U diende op 14 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Uw neef [I.S.] [...] verblijft in België en kreeg in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara's van uw broer, van uw vader en van uw moeder, verblijfstitels van uw neef in België en van uw broer in Italië, een certificaat behorend aan uw broer, twee certificaten behorend aan uw vader, documenten en foto's betreffende de dood van uw vader en familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader en broer bij het nationaal leger werkten (CGVS, p.21).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Voorafgaand dient opgemerkt dat u zich op de DVZ aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde zelf geboren te zijn op 23/07/2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 14/12/2021). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 23/12/2021 en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 1/02/2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd bleek dat uw leeftijd werd bepaald op 20,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, en dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan het beroep van uw vader en uw broer bij het nationaal leger. Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven die uit hun beroepen voort vloeien.

Ten eerste, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw vader, genaamd [A.W.]. Het is daarbij ook opmerkelijk dat u bij de DVZ zijn beroep omschreef als “werken voor de buitenlanders” en “werken voor de Amerikanen” (DVZ Vragenlijst CGVS, 16/05/2022), maar tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon u zijn functie omschrijven als “commandant van de Sunak basis” (CGVS, p.8).

Initieel gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn beroep, komt u niet verder dan “commandant van de Sunak basis. Ik heb verder geen info.” (CGVS, p.8). U weet niet in welk korps, brigade of divisie uw vader werkte. Gevraagd wat hij deed voor de Amerikanen, antwoordt u dat de hele basis onder toezicht van uw vader was, aangezien hij de commandant was. Aangemoedigd om gedetailleerder te vertellen hierover, komt u niet verder dan dat hij altijd in contact was met mensen van de basis, dat hij ook naar operaties ging en zelf vocht (CGVS, p.8). U vertelt ook dat uw broer u vertelde dat uw vader heeft gevochten, maar u weet niet vanwaar uw broer deze dingen wist (CGVS, p.9).

Verder, weet u niet wanneer uw vader startte in het leger. U weet enkel dat hij werkte voor de Amerikanen (CGVS, p.8). Later wist u wel dat hij in 2010 of 2011 begon te werken voor de Amerikanen, omdat uw broer het u wederom heeft verteld (CGVS, p.9). Dit is niet geheel consistent. U weet ook niet wanneer hij commandant werd (CGVS, p.9). U weet dat hij de job van commandant heeft gekregen met de hulp van zijn neef (CGVS, p.9-10). Meer dan dat, kan u helaas niet vertellen. U bent verder niet op de hoogte van zijn salaris. U weet enkel dat hij het naar huis bracht tijdens zijn vier of vijf maandelijkse vakanties (CGVS, p. 10). U kent geen namen van collega's of oversten (CGVS, p.10).

In [O.B.] waren de dorpelingen op de hoogte van zijn beroep bij de Amerikanen. U weet echter niet hoe de dorpelingen het te weten kwamen (CGVS, p.10). U weet niet of de dorpelingen op de hoogte waren van uw broers beroep. De taliban waren wel op de hoogte van zijn beroep (CGVS, p.13). Daardoor konden uw vader en uw broer [O.B.] niet bezoeken, aangezien het in de handen was van de taliban. Daarom spraken jullie met uw vader en broer af in [K.], gelegen in een lager gebied, waar de overheid aan de macht was (CGVS, p. 4, 10-11 en 13).

Ten tweede, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent het beroep van uw broer, genaamd [T.Z.]. Gevraagd om over zijn beroep te vertellen, komt u niet verder dan dat hij soldaat was in de Torghan basis (CGVS, p.12). U kan Torghan echter niet situeren in Afghanistan en u verwijst naar de documenten zeggend dat ze daar mogelijks informatie op hebben genoteerd. U weet niet in welk korps, brigade of divisie hij werkte, noch zijn rang. U bent op de hoogte dat hij een training volgde, maar u weet niet hoelang dit duurde of wat hij er leerde (CGVS, p.13). U weet enkel dat hij startte in 2012 of 2013 (CGVS, p.18). U kent geen namen van collega's of oversten, enkel familieleden waarmee hij zou hebben samengewerkt (CGVS, p.12). Verder weet u dat hij om de twee of drie maanden naar huis keerde voor vakantie. Gevraagd wat hij deed tijdens deze vakantie, antwoordt u vaagweg dat hij gewoon thuis bleef (CGVS, p.12). U vertelt dat uw broer een toren moest bewaken en vechten bij een aanval (CGVS, p.13). U bent op de hoogte van een incident waarbij uw broer werd aangevallen door zelfmoordterroristen rond middernacht. Meer dan dat weet u wederom niet (CGVS, p.13).

Dat u over dergelijke zaken betreffende de beroepen van uw broer en vader tot op heden geen bijkomende informatie heeft, is zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met uw familieleden. Met uw broer, [T.Z.], hebt u zelfs dagelijks contact (CGVS, p.7). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over zijn beroep en zijn kennis over uw vaders beroep te informeren. Sedert uw aankomst in België op datum van 14 december 2021 is intussen ongeveer bijna anderhalf jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om u bijkomend te informeren over hun beroepsactiviteiten.

Ook wat betreft de problemen van uw familieleden die voortvloeien uit hun beroep, overtuigen uw verklaringen niet.

U getuigt dat uw vader in 2013 werd doodgeschoten in [K.] samen met zijn neef en een bodyguard, toen hij terug keerde naar huis van zijn wapenvergunning te vernieuwen (CGVS, p. 11 en 16). Het is allereerst opmerkelijk dat u de datum kent in de Gregoriaanse kalender in plaats van de Afghaanse. Gevraagd dit te verklaren, stelt u dat u het zo hoorde van uw broer (CGVS, p.11-12).

Verder valt het op dat uw vader werd gedood rond de middag in een gebied waarover u verklaart in de handen te zijn van de overheid (CGVS, p. 4 en 16). Gevraagd dit te verklaren, geeft u toe dat u zich daar ook vragen over stelt hoe dit mogelijk is (CGVS, p.16).

Omtrent de beschieting van uw broer die onderweg was van [K.], Kunar naar Kama, Nangarhar, dient er opgemerkt te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban in een ander district en provincie de auto

van uw oom langs moederszijde zouden herkennen en deze beschieten met uw broer als doelwit (CGVS, p.19).

Verder, zijn er vier of vijf maanden verstreken tussen de dood van uw vader en de aanval op uw broer, waarin jullie overigens geen problemen hadden met de taliban (CGVS, p.18). Het is allerm minst aannemelijk dat de taliban uw familie in deze periode van vier of vijf maanden uw familie niet hebben lastig gevallen, in het licht van de ernst van de bedreigingen en vervolgingen die u schetst. U werd ook gevraagd waarom de taliban niet eerder uw broer probeerden aan te vallen. Hierop antwoordde u dat de overheid aan de macht was in [K.], en dat ze zich niet overal konden verplaatsen of op straat komen (CGVS, p.19). Dit is een opmerkelijke verklaring, aangezien uw vader overdag werd vermoord in [K.]. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat uw broer niet zo vaak thuis was (CGVS, p.19). Deze uitleg is geen verschoning voor het vastgestelde.

Na de aanval op uw broer is uw gezin naar Kama, Nangarhar verhuisd, waar u bleef tot de machtsovername. Hier ervaren jullie geen problemen met de taliban (CGVS, p.20). Dit is wederom treffend, aangezien de taliban er wel in zouden geslaagd zijn uw broer te beschieten toen hij op weg was naar Kama, Nangarhar. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban uw familie niet meer hebben lastig gevallen, in het licht van de ernst van de bedreigingen die u schetst.

Na de machtsovername bent u zelf niet persoonlijk aangesproken geweest door de taliban (CGVS, p.20). U verklaart echter dat uw grootvader meerdere keren door de taliban is aangesproken geweest op zoek naar u en andere familieleden. Ze hadden een lijst met namen. Ze hebben enkel gepraat en deden niets anders (CGVS, p.20). Het is ook opmerkelijk dat u de laatste tijd uw grootvader hier geen vragen meer over heeft gesteld. Gevraagd waarom niet, zegt u dat uw grootvader er niets meer over vertelde en dat u de vraag ook niet stelde aan hem (CGVS, p.20-21).

Voorts, vertelt u dat uw grootvader malik was van [O.B.] (CGVS, p.5). Hierover hebt u wederom een zeer beperkte kennis. U weet niet of uw grootvader openlijk tegen de taliban was of er soms mee samen werkte en of hij contacten had met de overheid (CGVS, p.14-15). Dit doet wederom twifelen aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u documenten heeft ontvangen van uw oudere broer in Italië, maar u weet niet hoe hij aan die documenten is geraakt. U vroeg hem zelfs niet hoe hij de documenten ontving of van wie (CGVS, p. 8).

De certificaten van uw broer en vader volstaan niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake hun beroepen te herstellen. Over al deze documenten dient verder opgemerkt te worden dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hieruit blijkt niet dat deze daadwerkelijk van uw broer en vader zijn en er kan niets uit worden afgeleid over de voorgehouden problemen.

De taskara's van u en uw familieleden geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit. Uit de foto's van uw vader en familiefoto's blijkt niet dat het uw vader is. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid. Verder hebben privéfoto's geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Dat aan uw neef destijds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Hetzelfde kan gezegd worden over uw broer in Italië.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van problemen met de taliban, waarvoor hij verwijst naar zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, en dat hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten *“omdat [ze] zelf de vervolgers zijn”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Vooreerst betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met zijn afkomst uit een liberale familie die totaal tegen de taliban is en die tegen de taliban heeft gevochten en met de wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op terugkeerders uit Europa. Hij betoogt dat dagelijks mensen zoals hij worden vermoord door de taliban en haalt persoonlijke getuigenissen van andere Afghanen aan die verschenen in de media. Hij citeert ook uit een jaarrapport van Amnesty International over Afghanistan, waarin wordt vermeld dat onder meer mensenrechten-verdedigers, vrouwenrechtenactivisten, journalisten, gezondheids- en humanitaire medewerkers en religieuze en etnische minderheden worden geviséerd door de taliban en niet-staatse actoren. Verder haalt hij een landenrapport inzake Afghanistan voor 2021 aan van het US Department of State inzake mensenrechtenschendingen die plaatsvonden voor en na 15 augustus van dat jaar. Hij verwijst ook naar een video van de New York Times waaruit moet blijken dat de taliban hun belofte van amnestie aan voormalige overheidsmedewerkers niet steeds nakwamen. Hij betoogt dat de tewerkstelling van zijn broer en vader gezien de huidige situatie in Afghanistan voldoende is om hem te erkennen als vluchteling.

Verzoeker citeert verder uit een rapport van Friederike Stahlmann uit september 2019 en betoogt dat hij net als de in dit rapport vermelde terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Hij is van mening dat mocht terugkeer een optie zijn geweest hij al eerder zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat het feit dat hij meer dan twee jaar rondloopt op zoek naar bescherming een bewijs is dat hij niet kan terugkeren. Hij is van mening dat hij een hoog profiel heeft en de kans reëel is dat hij bij een terugkeer omwille van zijn problemen en omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd, te meer nu de taliban van huis tot huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisaties hebben gewerkt. Hij betoogt dat de taliban terugkeerders vermoorden omdat asielzoekers in Europa geen ander asielaanbod hebben dan een verhaal tegen hen en omdat terugkeerders door hen ook vaak worden beschouwd als ongelovigen of nog als deloyaal of verraders. Hij benadrukt dat personen die worden beschouwd als *‘verwesterd’* evenzeer een verhoogd risico lopen op vervolging, waarvoor hij verwijst naar de richtlijnen van UNHCR en een rapport van Nansen. Hij betoogt dat jonge Afghanen die in Europa wonen totaal zijn veranderd en het onmenselijk is om hen bescherming te weigeren, te meer nu – volgens YouTube – dagelijks duizenden (veelal jonge) Afghanen vluchten naar Iran. Hij benadrukt dat er rekening mee moet worden gehouden dat hij al meer dan twee jaar in Europa woont. Hij is van mening dat verweerder thans niet beschikt over informatie omtrent terugkeerders uit Europa en voert aan dat de taliban geen *“inlooptermijn”* zullen geven aan mensen zoals hij om zich terug aan te passen *“aan hun barbaarse normen en waarden”*. Hij stelt dat hij zijn eer zou verraden mocht hij zich aanpassen aan de normen en waarden van de taliban.

Verzoeker voert vervolgens aan dat verweerder onterecht geen geloof hecht aan de bedreigingen waarmee hij en zijn familie werden geconfronteerd door de tewerkstelling van zijn familieleden voor de overheid en de Amerikanen. Inzake het werk van zijn vader, wijst hij allereerst op de voorgelegde documenten hierover. Vervolgens merkt hij op dat hij wist dat de basis continu werd aangevallen door de taliban en dat zijn vader deze moest verdedigen. Hij stelt dat hij deze info had van zijn broer en niet van zijn vader. Hij geeft aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij veel details kent over het werk van zijn vader, nu zijn vader startte met zijn werk voor de Amerikanen 13 jaar geleden en intussen meer dan 10 jaar dood is. Dit werd volgens hem over het hoofd gezien. Verder wijst hij erop dat hij heel goed wist hoe zijn vader aan zijn job is geraakt, met name via diens neef die als tolk voor de Narai basis werkte. Hij stelt een foto te hebben voorgelegd van

deze neef samen met zijn vader en uitleg te hebben gegeven over de foto's en de namen van de personen die op de foto's te zien zijn. Hij stelt nog dat hij wist dat de basis in de buurt was van Dab Khoular, een waterstroom, en dat hij tot in detail kon vertellen over de moord op zijn vader. Zo kon hij aangegeven dat zijn vader op vakantie naar huis was gekomen, dat hij vervolgens naar een dienst ging om zijn wapenvergunning te vernieuwen en dat hij op de terugweg werd doodgeschoten door de taliban. Hij stelt verder dat er geen tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen over het werk van zijn vader en verweerder naliel om op basis van de landeninformatie na te gaan of zijn vader inderdaad commandant was op de Sunak basis. Hij voert aan dat de landeninformatie duidelijk aangeeft dat de taliban de broers en zonen van de door hen gezochte personen meenemen als ze de gezochte persoon zelf niet vinden. Daarnaast voert hij aan dat eveneens werd nagelaten om rekening te houden met het gegeven dat ook veel andere familieleden van hem werkten voor de overheid. Zo stelt hij dat een neef van zijn vader werkte voor de speciale eenheid 03 en deze neef nu erkend vluchteling is in Zweden. Verder wijst hij op het werk van zijn broer en de in dit verband neergelegde stukken en afgelegde verklaringen. Hij herhaalt zijn verklaring dat ook een neef van hem met zijn broer werkte in het leger en dat zijn broer hem eens vertelde over zelfmoordaanslagen.

Verzoeker citeert ten slotte uit landeninformatie om aan te tonen dat alle leiders van de huidige de facto talibanregering barbaren zijn.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van deze bepaling. Hij verwijst naar § 39 van het arrest Elgafaji over de *'sliding scale'* en stelt persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk te hebben gemaakt.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 23 mei 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 27 mei 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over. Hij volhardt in zijn standpunt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij betoogt dat de taliban als actor van vervolging moeten worden gezien, gezien de huidige situatie in Afghanistan is te wijten aan hun handelen. Hij stelt dat ze nu 2,5 jaar aan de macht zijn en zelfs de organisatie *"The Swedish Committee"* hebben weggejaagd, waarvoor hij verwijst naar een persartikel. Nog betoogt hij dat uit een verslag van UNAMA blijkt dat de situatie in Afghanistan op vele vlakken is verslechterd en 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. Verder wijst hij erop dat, volgens een artikel van *"InfoMigrants"*, de woordvoerder van de taliban heeft verteld dat alle terugkerende Afghanen moeten worden veroordeeld.

Op de zitting breidt verzoeker zijn aanvullende nota uit met een bijkomend stuk. Het betreft een afdruk van een screenshot van een automatisch antwoord gedateerd op *"11 mei"* inzake een email die verzoekers moeder zou hebben gestuurd naar het Amerikaanse *"National Visa Centre"* en een kopie van de identiteitspagina van het paspoort van zijn moeder.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.3 Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op diens kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in

vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.4.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 5 mei 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader was een commandant in de Sunak basis. Omdat het dorp van verzoeker in het district Bar Kunar van de provincie Kunar in de handen van de Taliban was, ontmoette zijn vader zijn gezin tijdens diens vakanties in een lagergelegen dorp, waar de overheid de macht had. In 2013 werd zijn vader in dit lagergelegen dorp doodgeschoten door de Taliban toen hij op vakantie was. Hierna verhuisde het gezin naar een dorp in het district Asadabad van de provincie Kunar. Omdat er geen familiehoofd meer was, stopte verzoekers oudere broer die werkzaam was als soldaat in Torghon met zijn werk en keerde hij terug naar huis. Vier of vijf maanden later werd zijn broer beschoten onderweg naar hun grootvader in het district Kama in de provincie Nangarhar, waarna zijn broer het land ontvluchtte. Daarop besloten verzoeker en zijn gezin te verhuizen naar zijn grootvader in het district Kama van de provincie Nangarhar. Ook hier was de overheid aan de macht. Hij verbleef daar gedurende ongeveer acht jaar en verliet Afghanistan één of twee dagen na de machtsovername door de Taliban.

4.4.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en vluchtrelaas legt verzoeker kopieën voor van de volgende documenten: zijn taskara, de taskara's van zijn broer en ouders, de verblijfstitels van neven in België en van zijn broer in Italië, een certificaat van zijn broer, twee certificaten van zijn vader, documenten en foto's betreffende de dood van zijn vader en familiefoto's.

4.4.4. De Raad merkt allereerst op dat alle door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijs-waarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 7, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). Verzoeker

brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Inzake de neergelegde taskara's van hem en zijn familieleden wordt ook vastgesteld dat deze hooguit de identiteit van verzoeker en zijn familieleden bevestigen. Verder moet inzake de foto's van zijn vader en de familiefoto's in navolging van verweerder worden vastgesteld dat niet kan blijken dat het daadwerkelijk zijn vader betreft en ook de voorgehouden problemen hieruit niet kunnen blijken, alsook dat privéfoto's sowieso geen bewijswaarde hebben omdat ze kunnen worden gemanipuleerd. Zoals verweerder terecht opmerkte, bestaat er daarnaast geen zekerheid over dat de documenten van zijn broer en vader daadwerkelijk van zijn familieleden zijn en evenmin kan hieruit op zich iets worden afgeleid over de voorgehouden problemen. Verweerder merkt ook terecht op dat verzoeker aangaf verschillende documenten te hebben ontvangen van zijn broer in Italië, maar hij niet wist hoe deze op zijn beurt aan deze documenten was geraakt en hij hiernaar ook niet informeerde (gehoor CGVS, p. 8). Het gebrek aan duidelijkheid omtrent de herkomst van de documenten maakt eens te meer dat de betrouwbaarheid en bewijswaarde ervan heel beperkt is.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen dat verzoeker een gegronde vrees op vervolging door de taliban zou hebben omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer bij het Afghaanse nationale leger (hierna: het ANL). Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voor het overige voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader en zijn broer bij het ANL, waardoor de geloofwaardigheid van het geheel van zijn vluchtmotieven op de helling staat. Dit omwille van een geheel van vaagheden, onaannemelijkheden en eigenaardigheden in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid van dit relaas volledig onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.4.6. Zo blijkt verzoekers kennis over het beroep van zijn vader uiterst beperkt te zijn. Wat het werk van zijn vader betreft, worden in de bestreden beslissing terechte de volgende vaststellingen gedaan:

"Initieel gevraagd alles te vertellen wat u weet over zijn beroep, komt u niet verder dan "commandant van de Sunak basis. Ik heb verder geen info." (CGVS, p.8). U weet niet in welk korps, brigade of divisie uw vader werkte. Gevraagd wat hij deed voor de Amerikanen, antwoordt u dat de hele basis onder toezicht van uw vader was, aangezien hij de commandant was. Aangemoedigd om gedetailleerder te vertellen hierover, komt u niet verder dan dat hij altijd in contact was met mensen van de basis, dat hij ook naar operaties ging en zelf vocht (CGVS, p.8). U vertelt ook dat uw broer u vertelde dat uw vader heeft gevochten, maar u weet niet vanwaar uw broer deze dingen wist (CGVS, p.9).

Verder, weet u niet wanneer uw vader startte in het leger. U weet enkel dat hij werkte voor de Amerikanen (CGVS, p.8). Later wist u wel dat hij in 2010 of 2011 begon te werken voor de Amerikanen, omdat uw broer het u wederom heeft verteld (CGVS, p.9). Dit is niet geheel consistent. U weet ook niet wanneer hij commandant werd (CGVS, p.9). U weet dat hij de job van commandant heeft gekregen met de hulp van zijn neef (CGVS, p.9-10). Meer dan dat, kan u helaas niet vertellen. U bent verder niet op de hoogte van zijn salaris. U weet enkel dat hij het naar huis bracht tijdens zijn vier of vijf maandelijks vakanties (CGVS, p. 10). U kent geen namen van collega's of oversten (CGVS, p.10).

In [O.B.] waren de dorpelingen op de hoogte van zijn beroep bij de Amerikanen. U weet echter niet hoe de dorpelingen het te weten kwamen (CGVS, p.10). [...]"

Verzoeker benadrukt zijn nog jonge leeftijd toen zijn vader startte met zijn werk voor het ANL en op het ogenblik van zijn dood en wijst verder op de beperkte dingen die hij wel wist te vertellen over het werk van zijn vader en die hij stelt te hebben gehoord van zijn broer, met name dat de basis van zijn vader continu werd aangevallen door de taliban en dat zijn vader deze moest verdedigen. Dit betreft echter een wel heel algemene en vage, en eerder nietszeggende, omschrijving van het werk van zijn vader, waarmee verzoeker niet kan overtuigen dat zijn vader werkelijk werkte als commandant op deze legerbasis. Van iemand die voorhoudt dat zijn vader werkte voor het ANL en dat hij hierdoor een persoonlijke vrees op vervolging zou hebben, mag terecht worden verwacht dat hij meer concrete verklaringen kan afleggen en verzoekers jonge

leeftijd kan niet volstaan als uitleg voor zijn zo goed als volledige gebrek aan enige concrete en specifieke kennis inzake het werk van zijn vader. Op zich wordt niet betwist dat verzoeker mogelijk te klein was om zelf heel precieze herinneringen te hebben aan het werk van zijn vader, maar zelfs dan mogen van verzoeker toch iets meer concrete en doorleefde verklaringen worden verwacht. Zoals verweerder er bovendien op wees, is verzoeker nog in contact met zijn familieleden en heeft hij zelfs dagelijks contact met zijn broer, zodat hij minstens de kans had om zich bij zijn familieleden te informeren over de eerdere werkzaamheden van zijn vader. Van iemand die stelt een werkelijke vrees op vervolging door de taliban te koesteren omwille van het eerdere werk van zijn vader zou mogen worden verwacht dat deze het nodige initiatief neemt om zich hierover te bevragen bij zijn familieleden. Verzoekers passieve houding kan niet overtuigen van de werkelijkheid van zijn vrees.

Verzoeker kwam ook niet verder dan te zeggen dat hij dacht dat zijn vader startte met zijn werk voor het ANL in 2010 of 2011, en dat hij dit wist omdat zijn broer hem dit vertelde. Wanneer hem vervolgens werd gevraagd hoe oud hij zelf was in 2010 of 2011, dit is wanneer zijn vader zou zijn gestart voor het ANL, stelde hij dit niet te weten (gehoor CGVS, p. 9). Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het werk van zijn vader voor het ANL. Zelfs rekening houdend met de jonge leeftijd van verzoeker toen zijn vader begon te werken voor het leger merkt de Raad op dat van verzoeker toch op zijn minst kan worden verwacht dat hij ongeveer zelf kan inschatten wanneer zijn vader begon te werken, uitgaande van hoe oud hij zelf was op dat ogenblik, zonder dat hij hiervoor zijn broer nodig heeft en hij minstens kan inschatten hoe oud hij ongeveer was toen zijn vader begon met werken. Dit blijkt hoegenaamd niet het geval te zijn.

Verzoeker benadrukt verder dat hij wel wist dat zijn vader aan zijn job zou zijn geraakt via diens neef die als tolk voor de Narai basis werkte, waarbij hij ook stelt een foto te hebben voorgelegd van deze neef samen met zijn vader en uitleg te hebben gegeven over de foto's en de namen van de personen die op de foto's te zien zijn. Door deze loutere bewering die op geen enkele wijze kan worden getoetst, wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat er wel degelijk sprake is van een ernstig gebrek aan kennis van het werk van zijn vader dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat deze werkelijk heeft gewerkt voor het ANL.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij wijst dat de Sunak basis in de buurt was van een waterstroom, de Dab Khaular, merkt de Raad op dat dit hooguit een zekere kennis kan verraden inzake de ligging van deze basis, maar hiermee niet kan blijken dat zijn vader er ook effectief heeft gewerkt.

In zoverre verzoeker wijst op de voorgelegde documenten inzake het werk van zijn vader kan de Raad enkel herhalen dat het louter kopieën betreft waaraan weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend en de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan sowieso relatief is. Deze moeten worden ondersteund door voldoende precieze en geloofwaardige verklaringen, wat in het geval van verzoeker niet het geval is.

Verder benadrukt verzoeker dat hij kon uitleggen dat zijn vader werd vermoord toen hij op vakantie naar huis was gekomen, dat hij vervolgens naar een dienst ging om zijn wapenvergunning te vernieuwen en dat hij op de terugweg werd doodgeschoten door de taliban. Dit betoog is echter slechts relevant voor zover verzoeker eerst het werk van zijn vader voor het ANL aannemelijk heeft kunnen maken, wat – zoals blijkt uit wat voorafgaat – niet het geval is. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake het werk van zijn vader voor het ANL volstaat om eveneens vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen dat zijn vader omwille van zijn werk zou zijn vermoord.

In zoverre verzoeker ten slotte nog opmerkt dat er geen tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen over het werk van zijn vader en verweerder naliet om op basis van de landeninformatie na te gaan of zijn vader inderdaad commandant was op de Sunak basis, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals dit het geval is wat verzoekers verklaringen betreft inzake het werk van zijn vader (en van zijn broer). Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten verder bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4.7. Ook verzoekers kennis omtrent het beroep van zijn broer bleek uiterst beperkt, zoals blijkt uit de volgende – opnieuw terechte – vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Gevraagd om over zijn beroep te vertellen, komt u niet verder dan dat hij soldaat was in de Torghan basis (CGVS, p.12). U kan Torghan echter niet situeren in Afghanistan en u verwijst naar de documenten zeggend dat ze daar mogelijks informatie op hebben genoteerd. U weet niet in welk korps, brigade of divisie hij werkte, noch zijn rang. U bent op de hoogte dat hij een training volgde, maar u weet niet hoelang dit duurde of wat hij er leerde (CGVS, p.13). U weet enkel dat hij startte in 2012 of 2013 (CGVS, p.18). U kent geen namen van collega's of oversten, enkel familieleden waarmee hij zou hebben samengewerkt (CGVS, p.12). Verder weet u dat hij om de twee of drie maanden naar huis keerde voor vakantie. Gevraagd wat hij deed tijdens deze

vakantie, antwoordt u vaagweg dat hij gewoon thuis bleef (CGVS, p.12). U vertelt dat uw broer een toren moest bewaken en vechten bij een aanval (CGVS, p.13). U bent op de hoogte van een incident waarbij uw broer werd aangevallen door zelfmoordterroristen rond middernacht. Meer dan dat weet u wederom niet (CGVS, p.13)."

In zoverre verzoeker ook hier louter op algemene wijze wijst op zijn verklaringen inzake het werk van zijn broer en de in dit verband neergelegde stukken wordt hiermee opnieuw geen afbreuk gedaan aan de terechte vaststellingen van verweerder inzake deze stukken en verklaringen. Verzoeker laat ook na om concreet in te gaan op de voorziene motieven en deze in een ander daglicht te stellen. Hij herhaalt enkel zijn verklaringen dat ook een neef van hem met zijn broer werkte in het leger en dat zijn broer hem eens vertelde over zelfmoordaanslagen. Echter bleek, zoals verweerder correct vaststelde in zijn beslissing, dat verzoeker hierover verder niet de minstens concrete en verdere informatie kon geven, zodat hij hiermee niet alsnog kan overtuigen dat zijn broer werkelijk werkte voor het ANL. Met zijn betoog slaagt hij er niet in om de gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

4.4.8. De vaststelling dat verzoeker het werk van zijn vader en broer voor het ANL niet kon aantonen, maakt reeds dat ook de door hem ingeroepen problemen die hij en zijn familie kenden omwille van hun beroep niet kunnen overtuigen. Daarenboven deed verweerder hierbij ook enkele bijkomende pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die evenzeer terecht afbreuk doen aan de ingeroepen problemen die hij en zijn familieleden zouden hebben gekend ingevolge het voorgehouden beroep van zijn vader en broer voor het ANL. Zo hield verzoeker voor dat zijn vader werd vermoord door de taliban, maar bleek hij de datum waarop zijn vader samen met zijn neef werd doodgeschoten enkel te kennen in de Gregoriaanse, en niet in de Afghaanse, kalender. Als uitleg hiervoor kwam hij ook niet verder dan te stellen dat hij het zo hoorde van zijn broer, wat een weinig overtuigende uitleg is gelet op het ingrijpende karakter van deze gebeurtenis. Verzoeker kon verder zelf op geen enkele wijze verklaren hoe het mogelijk was dat zijn vader werd gedood door de taliban rond de middag in een gebied dat volgens zijn eigen verklaringen onder de controle stond van de overheid. Inzake de beschieting van zijn broer, werd vervolgens vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat de taliban in een ander district en provincie de auto van zijn oom langs moederszijde zouden herkennen en deze beschieten met verzoekers broer als doelwit. Nog werd het weinig aannemelijk geacht dat de taliban in de vier of vijf maanden die verstreken tussen de dood van zijn vader en de aanval op zijn broer, of nog tijdens het jarenlange verblijf van verzoeker en zijn gezin in de provincie Nangarhar, niets ondernamen tegen verzoeker en zijn familie, rekening houdend met de ernst van de bedreigingen en vervolgingen die hij schetst. Verweerder hechtte er ook geen geloof aan dat de taliban sinds de machtsovername nog op zoek zouden zijn naar verzoeker. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zelfs niet de moeite neemt om concreet in te gaan op deze motieven in de bestreden beslissing die maken dat in geen geval kan blijken dat verzoeker persoonlijk concrete problemen kende of zou moeten vrezen ingevolge het beweerde werk van zijn vader en broer. Deze beoordeling door verweerder wordt hernomen door de Raad.

4.4.9. De Raad besluit dan ook dat terecht werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader en broer voor het ANL en al zeker niet aan de ingeroepen problemen met de taliban omwille van deze tewerkstellingen. Om deze reden(en) blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar landeninformatie die aangeeft dat de taliban de broers en zonen van de door hen gezochte personen meenemen als ze de gezochte persoon zelf niet vinden. Hij maakt immers aannemelijk noch dat hij het profiel heeft familielid van vroegere leden van het ANL noch dat de taliban op zoek zouden zijn naar zijn familieleden of naar hem om wraak te nemen omwille van het voorgehouden werk van zijn familieleden voor de overheid of het ANL. Evenmin blijkt dat geloof kan worden gehecht aan verzoekers betoog dat onterecht geen rekening is gehouden met zijn afkomst uit een liberale familie die totaal tegen de taliban is. Verzoeker weerlegt zo ook de concrete vaststellingen niet dat hij slechts een zeer beperkte kennis bleek te hebben over zijn grootvader die malik was en hij niet concreet kon zeggen of zijn grootvader openlijk tegen de taliban was of er soms mee samenwerkte. Verzoeker slaagt er niet in zijn algemene beweringen met concrete en overtuigende verklaringen te onderbouwen en aannemelijk te maken, laat staan met een concreet begin van bewijs.

4.4.10. Verzoeker wijst erop dat hij nog verschillende andere familieleden had die werkten voor de overheid. Zo stelt hij dat een neef van zijn vader werkte voor de speciale eenheid 03 en deze neef nu erkend vluchteling is in Zweden. Nog houdt hij voor dat een neef van hem samen met zijn broer in het leger werkte. Uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie kan echter niet blijken dat het loutere feit familielid te zijn van iemand die voor de voormalige overheid of strijdkrachten werkte voldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker geeft op geen enkele wijze concreet aan dat hij of zijn naaste familieleden een concrete vrees zouden hebben of concrete problemen kenden omwille van deze mogelijke tewerkstellingen van andere familieleden voor de voormalige overheid of strijdkrachten in Afghanistan. Hij kan deze tewerkstellingen trouwens ook niet concreet aannemelijk maken.

4.4.11. Op de zitting legt verzoeker nog een stuk voor om aan te tonen dat zijn moeder een visumaanvraag indiende voor de Verenigde Staten ingevolge het eerdere werk van haar man. Het betreft meer concreet een afschrift van een screenshot inzake een automatisch antwoord van het '*National Visa Center*'. Nog los van het gegeven dat de bewijswaarde van een dergelijk afschrift zeer relatief is omdat het gemakkelijk manipuleerbaar is, merkt de Raad in dit verband nog op dat uit dit stuk hooguit kan worden afgeleid dat verzoekers moeder een mail heeft verstuurd naar het '*National Visa Center*' zich beroepend op het werk van haar man, maar hiermee ligt nog geen bevestiging voor dat haar man daadwerkelijk heeft gewerkt als legercommandant of voor de Amerikanen. Al zeker worden hiermee de door verzoeker ingeroepen concrete problemen met de taliban niet ondersteund. Ook waar verzoekster een kopie van de identiteitspagina van zijn moeders paspoort bijbrengt, kan dit verder hooguit haar identiteit aantonen en niet het werk van haar echtgenoot of enige persoonlijke problemen met de taliban.

4.4.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.4.13. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.14. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf in Europa en betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als '*verwesterd*' of als ongelovige of afvallige zal worden beschouwd.

4.4.15. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige '*geldende normen*' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen,

de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er

volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die

zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *“verwesterd”* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.4.16. Verzoeker laat in casu na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift grotendeels tot het verwijzen naar zijn jonge leeftijd en naar zijn verblijf van intussen 2,5 jaar in Europa alsook naar algemene landeninformatie maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker rond de 18 jaar oud of ouder was toen hij in augustus 2021 uit Afghanistan vertrok, waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa/België kwam. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De loutere duur van zijn verblijf in België en zijn mogelijke tewerkstelling in dit land zijn, gelet op wat voorafgaat en zonder enige verdere concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij beperkt zich ook tot blote beweringen dat hij afkomstig is uit een liberale familie die totaal tegen de taliban is en dat hij zijn eer zou verraden mocht hij zich aanpassen aan de normen en waarden van de taliban, zonder een en ander concreet aannemelijk te maken of in te vullen.

Verzoeker schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoekers voor het overige algemeen betoog over zijn vrees als ongelovige of als afvallige te worden gezien bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' of afvallige zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als soennitische moslim beschrijft (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens

kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die dateert van voor de machtsovername en anderzijds naar dezelfde of gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familieleden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. In zoverre verzoeker op de zitting betoogt dat zijn moeder en zussen intussen niet langer in Afghanistan maar in Pakistan zouden verblijven, kan de Raad slechts vaststellen dat dit blote beweringen zijn die niet worden onderbouwd met een begin van bewijs. Het gegeven dat zijn moeder een email richtte tot de Amerikaanse visumdienst bewijst niet haar verblijf in Pakistan. Er kan uit het voorgelegde stuk ter zake trouwens ook niet worden afgeleid van welk jaar deze mail zou dateren. Verzoeker voegt ook enkel een kopie van de identiteitspagina van zijn moeders paspoort, zodat andermaal niet blijkt dat zij Afghanistan is uitgereisd, laat staan zijn zussen.

De argumenten van verzoeker dat, moest hij kunnen, hij al zou zijn teruggekeerd en dat het feit dat hij al twee jaar lang rondloopt op zoek naar internationale bescherming precies bewijst dat hij niet kan terugkeren, zijn niet afdoende. Immers beperkt hij zich hier tot niet-gestaafde, blote beweringen.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over het leven onder het schrikbewind van de taliban, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar in het verzoekschrift een fragment uit het Nansenprofiel 3-21 wordt geciteerd en verzoeker hieruit besluit dat verwesterde Afghanen worden vervolgd, wijst de Raad er nog op dat dit rapport informatie bevat die enkel betrekking heeft op de vervolging van de etnische minderheid van de Hazara's, waartoe verzoeker niet behoort. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat uit een artikel waarin melding wordt gemaakt van één interview dat een woordvoerder van de taliban in augustus 2021 gaf aan een Oostenrijkse krant, bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Het eigenlijke interview of de concrete vraagstelling of context kunnen uit het aangehaalde artikel trouwens niet worden afgeleid.

4.4.17. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.5.4. Specifiek wat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verder op zeer uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aan toont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Aldus stelt hij dat verzoeker evenmin op deze grond in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie bij. De Raad sluit zich aan bij deze beoordeling, die wordt hernomen. Verzoeker betwist deze beoordeling ook niet concreet in zijn verzoekschrift. Waar hij in zijn aanvullende nota louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee ook geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane analyse. Hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Ook het enkele gegeven dat hij dit anders zit, kan niet overtuigen. Verder wijst verzoeker nog op het gegeven dat een Zweedse hulporganisatie eerder dit jaar zijn activiteiten in Afghanistan stopzette. Dit blijkt echter in verband te staan met Koranverbrandingen in Stockholm en hiermee kan niet alsnog blijken dat de taliban in het algemeen concrete maatregelen zouden hebben getroffen om internationale humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren.

4.5.5. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer

als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband terecht op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 die door verweerder in zijn aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel. Verzoeker stelt dan wel dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden, maar de Raad stelt vast dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker noch in zijn verzoekschrift noch in een later procedurestuk, nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van verweerder, actuele informatie heeft bijgebracht die daar anders over doet denken.

Verzoeker verklaart oorspronkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en vanaf 2013 tot zijn vertrek uit Afghanistan in augustus 2021 met zijn gezin te hebben verbleven bij familie in de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze provincies een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt zo allereerst dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief

dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De bestreden beslissing staat verder niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verder duidt verzoeker nergens concreet waarom sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van de middelen onontvankelijk is. Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden bevestigd dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. De aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4.8. Verzoeker betwist ook niet dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld, zodat het gegeven dat een neef of neven van hem in België de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend en zijn broer internationale bescherming geniet in Italië onvoldoende is om te besluiten dat hij ook in aanmerking komt voor internationale bescherming of hiermee afbreuk wordt gedaan aan de gedane vaststellingen.

4.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. KEGELS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS